

ורד ריבקיין

שלושה שירים

פנימה

פְּנִימָה עַד אֵינְחֹזֵר;
אִישׁ לֹא יִמְצָאֵנִי.
גִּסּוּתִי מְעִידָה
כִּי לִנְכַנֵּס לֹא יִהְיוּ שְׁעָרִים
לְבוֹז לָהֶם אוֹ לְטְרוֹק מֵאַחֵר.

פְּנִימָה כְּמוֹ לְקוֹק; יִכְנִיס אֶת הַשְּׂרִימִים
שׁוֹם דָּבָר לֹא יִשְׁמַט מִשְׁפָּתִי
גַּם לֹא הִדְק שְׂבָדֵדְבָרִים.

פְּנִימָה־פְּנִימָה־פְּנִימָה;
מוֹעֵקָה וְנִשְׁמוֹתֶיהָ הַשְּׂמֵחוֹת.
לְבַקֶּשׁוֹ בְּנִפְרָד אֵי אֶפְשֶׁר –
הֲרִי טוֹרְדוֹת הֵן אֶת זֶה
לְמַעַן אִמְאֵ־פְּנִימָה תֵּשִׁים לֵב.

כשאלך

הַתְּפִלָּה נְכוֹנָה לְכָל אָדָם, מִהֲנִהְנֶנֶת,
וְתַרְגִּית, צְמֵאָה כְּמִצּוּקָה.
רַק חוֹלוֹת
בְּשִׁכְבְּכֶם עַל הַכֶּף, רְטֻבִים,
יְכוּלִים לְעֲמוֹד בְּלִי לְרַעוּד.

הנה הנהנתי -
העולם מתפרק כמו משתעל.
את שבקשתי ממנו
הוא מקיא עלי וחדל.

כשאלה פרושת רגל
אצער בטוחות כמו מכלא
יזכורנא את בכיי
נתקת
מן האם הצורחת לילד.

שכנוע

אצבעותי מצביעות אל לבי.
לא יפי הרגש שולט כאן, לא
טבע סוער. זו צניעות השמים
שעצרו כשעִפֶּת ממרחק.

אל תרפי הכנה, על בואך הבר זה מכבר.
אם הוכנו בגדי לִיבֵשׁ את זַעֲתֶךָ
הרי עירמי נברא לשמרה מפני שביתה;
מנחה פשוטה בו, כשיר־לכת עממי.

אל תרתעי מדהרות: אינני סוס.
הגדר אינה נרתעת מבואי.

כבר ימים שלמים פניך כעס ויִהְרָה

אל תקפירי בי כל כך
מה בו, בךמי,
אם לא זרימה ברה.